

at denne Lov ikke egner sig til det, men at Varemærkeloven vilde være bedre dertil. Det er en Smagslag. Varemærkeloven gaar jo ud paa at give vedkommende en Eneret til at bruge Mærket; det, man vil forhindre her, er en uordentlig Brug af et Mærke, som er offentlig Ejendom. Det kan i Virkeligheden lige saa godt komme ind under den ene Lov, som under den anden, men derpaa strande vi jo ikke heller. Det, man vil søge at forhindre, er altsaa denne udstrakte Brug af Mærket, og man kan trostigt gøre det, thi i Virkeligheden er der intet Meineste, der har Nytte af det. Det vil sige sig selv, at naar et saadant Mærke bruges i Flæng af alle og enhver, og naar man ser det paa hvert andet Hus, er der ingen, der har Nytte af det. Folk bruge det, fordi de synes, de maa være med i denne Konkurrence om Brugen af Mærket, men Fordel af det kunne de i Virkeligheden ikke have. Den eneste Betænelighed, der kunde være ved et Forbud som det, der omhandles her i Forslagets § 6, skulde i Virkeligheden være den, om man kom til at gribe for stærkt ind med Hensyn til de Folk, som have erhvervet Eneret til Brugen af Mærket i Henseende til Varemærkeloven. Der er i saa Henseende ikke mere end fire, der kunne være Tale om; deraf ere de tre Forhandlere af Sygeplejeartikler, og den fjerde er en Vinhandler, der har ment, at det vilde være heldigt at bruge Genferkorset til, hvad der kaldes Sundhedsvin. De tre, der bruge det til Sygeplejeartikler, have i Virkeligheden ingen Nytte af det, fordi det findes paa Sygeplejeartikler i al Almindelighed, og de forsøge i Virkeligheden heller ikke at gøre deres Eneret gældende. Den ene forsøgte det i 1887, idet han anlagde Sag mod en af de andre og vilde have ham til at udslette Mærket; men Sø- og Handelsretten, der paadømte Sagen, frifandt den indstævnte, idet den gjorde gældende, at det var oplyst for Retten, at Genferkonventionens Mærke benyttedes ganske almindeligt til Sygeplejeartikler, og at man i alt Fald altsaa ikke kunde betragte det som nogen væsentlig Del af Varemærket, og at der altsaa i Virkeligheden ikke kunde være nogen Eneret til den Del af Mærket. Den Del af Mærket, altsaa Genferkonventionens Kors, er irrelevant. Jeg har altsaa ikke noget imod, at man gaar til denne Bestemmelse i uforandret Form, saaledes at den ogsaa rammer de enkelte, der have faaet indregistreret Varemærket. Men hvis Udvalgets Betænelighed særlig angaar dette Punkt, kunne vi maaste enes om en Ændring, hvorved vi i alt Fald for en Tid

opretholdt de Folks Ret — den være nu større eller mindre — saa at de ikke straks tabte den ved Lovens Ikrafttræden, og herom skal jeg søge at komme til Enighed med Udvalget inden tredje Behandling.

J. C. Christensen: Jeg har kun forlangt Ordet for at stille et Spørgsmaal til den ærede Ordfører, og jeg skal gøre det ganske kort. Grunden til, at jeg stiller Spørgsmaalet, vil den ærede Ordfører let forstaa, naar jeg minder ham om den Forhandling, vi havde om et Lovforslag, jeg har indbragt her i Tinget, nemlig om Kirkernes Brug. Nu spørger jeg her den ærede Ordfører: Hvilken Karakter tror den ærede Ordfører, at den Mand kan faa til Eksamen, der benytter saadanne Sætninger som den, der findes i Ændringsforslaget under Nr. 5: „maa dog ikke kun benyttes fremmed Sprog“?

Ordføreren (M. Nielsen): Jeg kan ikke være ganske enig med den højtærede Minister i de Betragtninger, hvormed den højtærede Minister indledede sit Foredrag. Den højtærede Minister sagde, at Loven gik jo ikke ud paa at vejlede Folk til at vide, hvilke Varer, de købte. Jeg synes, at i § 1 er det modsatte udtalt, idet der staar, at den straffes med Bøder, som her i Landet sælger eller falholder Varer, paa hvis Etikette eller Indpakning der er anbragt Betegnelser, som indeholde en urigtig Angivelse med Hensyn til Varens Frembringssted, Art, Stof eller Tilvirkningsmaade, eller dog er af en saadan Bestaafenhed, at den er stiftet til at hidbringe en fejlagtig Antagelse i nogen af de nævnte Henseender. De, hos hvem der kunde være Tale om denne fejlagtige Antagelse, maa selvfølgelig være de Folk, der købe Varen, men jeg finder det i og for sig ogsaa rigtigt, om en Lov som denne kom til at indeholde Vejledninger for Køberne for at sikre dem, at de Varer, de sit, ogsaa svarede til det, de ventede at faa og agtede at købe. Jeg gjorde gældende i mit første Foredrag, at man selvfølgelig burde tage ikke alt for rigoristisk paa det for ikke at lægge den reelle Handel nogen virkelig Hindring i Vejen, men paa den anden Side er der vel ikke noget mærkeligt ved, at man i en Lov prøver paa at lægge den ikke reelle Handel saa mange Hindringer i Vejen som muligt. Man har nu i Mændretallet ment, at Undertagelsesbestemmelserne i § 3 vare lidt for vidtgaende, saaledes at Hovedbestemmelsen ikke blev af saa synderlig stor Betydning. Det kan nok være, at Mændretallet i denne